

Arrest

nr. 260 757 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,

waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Hazara-origine te zijn. Kort na zijn geboorte verlieten zijn ouders het land om zich te vestigen in Teheran, Iran. Verzoeker huwde in 2014 met K. K., die eveneens de Afghaanse nationaliteit had en van kindsbeen af in Iran woonde. In 2015 kregen zij samen een dochter M. Kort na haar geboorte werd er ingebroken en gestolen bij verzoeker thuis. Toen de zaak voor de rechter verscheen en de rechter de hoofdverdachten in vrijheid stelde, liet verzoeker zijn ongenoegen blijken in de rechtszaal. Het kwam tot een aanvaring met de rechter, die daarbij zijn Iraanse verblijfsdocumenten voor zijn ogen verscheurde. Door het ontbreken van zijn Iraanse verblijfspapieren leefde verzoeker gedurende 2 à 3 jaren in moeilijke omstandigheden. Die onhoudbare situatie zette hem er uiteindelijk toe aan om het land te verlaten in oktober 2017 en koers te zetten naar Europa. Verzoeker en zijn gezin kwamen in december 2017 aan in Griekenland. Daar werden zijn vingerafdrukken genomen en doorliep hij de asielprocedure. In juli 2018 kregen verzoeker en zijn familieleden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Intussen was zijn vrouw op 5 april 2018 bevallen van hun tweede dochter M. A. Door de slechte levensomstandigheden in Griekenland en het feit dat zijn schoonzus R. bescherming had gekregen in België, besloten verzoeker en zijn vrouw naar België te komen. Hij kwam hier aan op 18 april 2019 en diende op 24 april 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter ondersteuning van zijn verzoek legden hij en zijn echtgenote de volgende documenten neer: zijn taskara en die van zijn dochters samen met de vertaling, hun Iraanse huwelijksakte, de Iraanse verblijfsvergunning van zijn echtgenote, de Iraanse geboorteakte van zijn dochter M., de Iraanse vaccinatiekaart van zijn dochter, Iraanse studieattesten van zijn echtgenote, een kopie van de taskara van zijn echtgenotes vader, kopieën van documenten van haar vader met betrekking tot zijn lidmaatschap van de Harakat-partij en de toegangkaart van zijn echtgenote voor het Koutsochero-kamp in Griekenland. Op 30 september 2019 besliste het Commissariaat-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren omdat verzoeker en zijn echtgenoot al over internationale bescherming in Griekenland beschikken en zij geen elementen hadden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. De Raad verwierp het ingediende beroep op 5 februari 2020 bij arrest met nummer 232 258.

Op 14 september 2020 diende verzoeker huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan. Hij verwijst immers voornamelijk naar de elementen die hij in zijn eerste verzoek heeft aangehaald, zoals de slechte opvang- en arbeidssituatie, het gegeven dat hij de Griekse taal niet beheerst, de houding van de Griekse politie en zijn algemene vrees dat hij geen toekomst voor hemzelf en zijn gezin in Griekenland zal kunnen opbouwen. Hij legt geen documenten neer ter ondersteuning van zijn huidig verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker betoogt het oneens te zijn met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd en stelt dat hij daarom bijkomende verklaringen heeft afgelegd. Naar zijn mening moet de mogelijkheid bestaan dat een eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die hij overmaakt.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, merkt de commissaris-generaal wel degelijk op pertinente wijze op: "Er moet vooreerst benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u en uw gezin al over internationale bescherming beschikten in Griekenland en jullie geen elementen hadden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. (...)."

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in de beslissing in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het arrest van de Raad waarbij het door verzoeker ingediende beroep hiertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de

gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open.

De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt echter vast dat in onderhavig geval er geen dergelijk element voorhanden is.

Er blijkt verder uit de motieven dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden: "U brengt in uw tweede verzoek geen nieuwe of andere elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerder gemaakte beoordeling. U verwijst immers opnieuw naar de elementen die u in uw eerste verzoek hebt aangekaart, meer bepaald de slechte opvang- en arbeidssituatie, het gegeven dat u de Griekse taal niet beheerst, de houding van de Griekse politie, uw vrees dat u uw kinderen niet zou kunnen beschermen en hen te eten geven en uw algemene vrees dat u geen toekomst voor uzelf en uw gezin in Griekenland zal kunnen opbouwen (Verklaring volgend verzoek dd. 12.10.2020, punt 16, 19 en 22).

Voor het overige haalt u aan dat u en uw vrouw veel stress ervaren en dat uw vrouw hierdoor een miskraam kreeg (Verklaring volgend verzoek dd. 12.10.2020, punt 12 en 22). Het CGVS kan enkel vaststellen dat ook dit element de voorgaande beoordeling niet zonder meer in een ander licht kan plaatsen."

4.2. Verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Naar zijn mening werd onvoldoende onderzoek verricht door het Commissariaat-generaal terwijl verzoeker verhinderd wordt om enig contact op te nemen met de Griekse autoriteiten. Hij erkent verder in zijn betoog dat hij internationale bescherming kreeg toegekend door de Griekse autoriteiten, hij geeft aan Griekenland te hebben verlaten in april 2019 en niet meer te zijn teruggekeerd. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij sindsdien geen officieel verblijf meer heeft in Griekenland en niet meer in contact stond met de Griekse overheid. Hij voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Griekse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die hij in juli 2018 heeft verkregen in Griekenland.

De Raad beklemtoont dat verzoeker niet betwist dat hem in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Het weze herhaald dat uit het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen

dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Griekenland actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad benadrukt verder dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoeker lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

4.3. Verzoeker betoogt verder dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland naar zijn mening niet effectief maakt. Hij stelt zijn huidig verzoek te baseren op de erbarmelijke levensomstandigheden voor personen met een beschermingsstatuut in Griekenland en hij wijst in het bijzonder op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut. Verder verwijst hij naar zijn kwetsbaar profiel dat hij invult met het complete gebrek aan enig netwerk in Griekenland en de zorg die hij draagt voor zijn minderjarige kinderen. Hij haalt tevens aan dat hij de Griekse taal niet spreekt en opgegroeid is in een compleet andere cultuur (in Afghanistan), hetgeen naar zijn mening zijn afhankelijkheid nog groter maakt terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland afwezig is. Naar zijn mening maken de combinatie van deze elementen zijn situatie bijzonder kwetsbaar. Hij betoogt verder dat het onderzoek van het Commissariaat-generaal onzorgvuldig is gevoerd, dat er niet blijkt dat er (effectieve) mogelijkheden zouden zijn voor hem om een menswaardig leven op te bouwen in Griekenland gelet op zijn persoonlijke situatie en de algemene situatie in Griekenland, en hij verwijst naar de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken: "Rapport: Grèce: Situation des réfugiés, Asyls, Décembre 2019" en "Uittreksel Journal du Gouvernement de la Republique de Grece, 7 april 2020" zoals hij deze omschrijft in de inventaris.

De Raad wijst echter op zijn arrest van 5 februari 2020 met nummer 232 258 waarin in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming wordt geoordeeld:

"Het is duidelijk dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

In zoverre verzoeker met betrekking tot de opvang- en huisvestingssituatie in Griekenland aanvoert dat de voorzieningen in de kampen (bijzonder) slecht waren, dat zijn familie nog enkele maanden in dit kamp kon blijven als gevolg van het complete gebrek aan opvang na het verkrijgen van een beschermingsstatuut in Griekenland en hij erop wijst dat hij het mogelijke deed om alternatieve huisvesting te verkrijgen maar dat de opdracht van hun advocaat zich hier niet toe uitstreckte, wijst de Raad erop dat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit deze van zijn vrouw kan blijken dat het gegeven dat verzoeker en zijn familie na het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus nog enkele maanden in het Koutsochero-kamp in Larissa mochten verblijven was ingegeven door het feit dat er geen enkele alternatieve huisvesting mogelijk was. Bovendien kan, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet blijken dat zij terdege en doorgedreven initiatief toonden om een verblijfplaats te vinden buiten het kamp nu zij, behoudens een hulpvraag gericht aan hun advocaat - die verwees naar andere instanties -, geen enkel andere stap ondernamen om huisvesting te zoeken (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11 en stuk 5b, p. 7-9). Waar verzoeker te dezen nog hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te duiden welke stappen hij had moeten zetten in verband met het verkrijgen van huisvesting in Griekenland, benadrukt de Raad dat het onderzoek van de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het licht van het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, geenszins inhoudt dat de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen exact duidt hoe, waar, in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden verzoeker toegang zou kunnen krijgen tot huisvesting in

Griekenland. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om aan te tonen dat de aan hem verleende bescherming in Griekenland niet actueel of ontoereikend zou zijn, quod non in casu zoals blijkt uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Door in het verzoekschrift aan te voeren dat in de bestreden beslissing niet wordt tegengesproken dat hij niet in staat was om een arbeidsinkomen te verwerven omwille van de financieel-economische crisis en het feit dat hij de Griekse taal niet machtig is, gaat hij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Daarin wordt immers slechts gesteld dat de financieel-economische crisis in Griekenland de arbeidsmogelijkheden in het algemeen negatief beïnvloedt, en dus niet in het bijzonder voor een persoon die er internationale bescherming geniet. Deze overweging leidt bovendien niet tot de vaststelling dat verzoeker in een situatie zou terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Daarnaast wordt bovendien terecht in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker onterecht voorhoudt dat hij geen recht had om te werken gedurende de periode dat hij in het kamp verbleef en hij bovendien geen blijk gaf van het feit dat hij terdege inspanningen heeft geleverd om werk te zoeken in Griekenland.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de scholing voor verzoeker en zijn echtgenote beperkt is en dat het feit dat belangenorganisaties zoals Caritas en Metadrassi gratis taallessen aanbieden aan vluchtelingen in Griekenland om hun integratie in de maatschappij te faciliteren betekent dat de overheid geen dergelijke lessen voorziet en het oogmerk ervan beperkt is, beperkt verzoeker zich tot het minimaliseren en het tegenspreken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststelling dat hij foutief voorhiel dat er - behoudens het taalonderwijs in het kamp - geen mogelijkheden waren om taallessen te volgen, onjuist of onredelijk is. Dat belangenorganisaties taallessen aanbieden aan vluchtelingen en niet rechtstreeks de overheid doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker slaagt er bovendien niet in aan te tonen dat het (taal)onderwijs voor zijn kinderen ontoereikend zou zijn in Griekenland. Door in het verzoekschrift te betogen dat de mogelijkheid tot het volgen van onderwijs in Athene ontoereikend zou zijn omdat zij geen huisvesting of middelen zouden kunnen verkrijgen in de stad beperkt verzoeker zich immers tot een louter hypothetische beschouwing, nu uit het voorgaande blijkt dat hij er niet in slaagt aan te tonen dat hij voldoende inspanningen heeft geleverd om toegang te krijgen tot huisvesting en/of de arbeidsmarkt. De argumentatie dat het maar de vraag is of er daadwerkelijk toegang is tot onderwijs komt in wezen neer op een loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat zijn kinderen, als internationaal beschermde in Griekenland, geen recht op onderwijs zouden hebben of in de praktijk geen toegang daartoe zouden hebben.

Ook door erop te wijzen dat het vaccinatieschema van zijn jongste dochter niet werd gevolgd en onvoldoende hulp geboden werd toen zijn kinderen ziek waren, toont verzoeker niet in concreto aan dat de tekortkomingen in Griekenland een dermate hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft op goede gronden gesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij buiten het kamp medische verzorging heeft gezocht en/of dat de toegang daartoe hem werd ontzegd. Zo verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of zijn gezin toegang heeft tot medische zorgen buiten het opvangkamp, benadrukt de Raad wederom dat het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het licht van het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, geenszins inhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen exact duidt hoe, waar, in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden verzoeker toegang zou kunnen krijgen tot gezondheidszorg in Griekenland. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om aan te tonen dat de aan hem verleende bescherming in Griekenland niet actueel of ontoereikend zou zijn, quod non in casu zoals blijkt uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden overwogen als volgt:

“Volgens uw verklaringen kreeg uw gezin geen enkele financiële of andere hulp vanwege de Griekse overheid of niet-gouvernementele organisaties. Uit uw verklaringen en die van uw vrouw blijkt ook niet dat jullie behalve bij de advocaat of het kantoor waar de verzekering voor u in orde gebracht kon worden, bij andere instanties of organisaties hulp of bijstand hebben gevraagd. U verklaart dit door de geïsoleerde locatie van het opvangkamp, dat op 20 minuten rijden met de bus gelegen was van het dichtstbijzijnde dorp. Uw vrouw zegt dat ze het moe was om van de ene naar de andere plaats te worden gestuurd en haalt daarbij aan dat de advocaat haar naar andere instanties verwees (CGVS 1916032, p. 11; CGVS 1916032B, p. 8-9). Dit gebrek aan initiatief om op zoek te gaan naar informatie of

bijstand, laat uitschijnen dat u geen moeite deed om werkelijk een toekomst proberen uit te bouwen in Griekenland. Ook verklaart u niet goed over de werking van de verzekering te zijn geïnformeerd (CGVS 1916032, p. 11). Het feit dat u mogelijk niet goed geïnformeerd werd hierover, neemt niet weg dat u als internationaal beschermde wel degelijk van sociale rechten kunt genieten in Griekenland. Uit de achtergrondinformatie blijkt bovendien dat gezinnen aanspraak kunnen maken op een financiële toelage."

Waar verzoeker aanvoert dat hij in een opvangkamp op een geïsoleerde locatie leefde, de Griekse taal niet machtig is, zijn advocaat zich beperkte tot de procedure zelf en hij bijgevolg niet geholpen werd in zijn zoektocht naar het uitbouwen van een menswaardig bestaan, beperkt hij zich wederom tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en een loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen aan te tonen dat de vaststelling foutief of onterecht is dat hij en zijn echtgenote - behoudens het contacteren van hun advocaat die hen doorverwees naar andere instanties - geen enkel initiatief namen om informatie of bijstand te zoeken, laat uitschijnen dat zij geen moeite deden om werkelijk een toekomst proberen uit te bouwen in Griekenland en niet wegneemt dat zij in Griekenland, als internationaal beschermde, wel degelijk van sociale rechten kunnen genieten. Het enkele gegeven dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat gezinnen aanspraak kunnen maken op een financiële toelage betekent geenszins dat de sociale rechten waarop internationaal beschermde in Griekenland aanspraak kunnen maken hiertoe beperkt zouden zijn, nu uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (map 'Landeninformatie') immers blijkt dat internationaal beschermde in principe dezelfde aanspraken maken op sociale ondersteuning dan Griekse inwoners. Dat het aan de commissaris-generaal toekomt om duidelijk te maken aan welke voorwaarden iemand moet voldoen om aanspraak te maken op de voormelde financiële toelage kan, gezien de hoger vermelde bevoegdheid van de commissaris-generaal te dezen, niet worden aanvaard.

Tevens considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt:

"Voor het overige kaarten u en uw vrouw de onveilige situatie in de kampen aan, de lakse houding van het personeel en de politie hiertegenover en de negatieve houding van Grieken ten opzichte van vluchtelingen. Op de vraag of u zich buiten de kampen eveneens onveilig gevoeld hebt, is uw antwoord negatief (CGVS 19/16032, p. 12). U verklaart dat u buiten het kamp borden kon zien staan dat vluchtelingen niet toegelaten werden en buschauffeurs soms weigerden vluchtelingen te laten opstappen op de bus (CGVS 19/16032, p. 11). Uw vrouw stelt dat zij en vriendinnen ooit een klerenwinkel dienden te verlaten van de uitbaatster omdat jullie van vreemde origine of vluchtelingen waren. Zij leidt dit af uit het feit dat er jullie gevraagd werd de winkel te verlaten terwijl even later wel Grieken de winkel mochten betreden (CGVS 19/16032/B, p. 10). Uit uw verklaringen kan echter niet met zekerheid worden afgeleid dat er aan de basis van deze gebeurtenis racistische motieven zouden liggen. U noch uw echtgenoot brengt andere voorbeelden van xenofobisch of racistisch gedrag aan. De door u beiden vermelde elementen kunnen hoe dan ook niet worden beschouwd worden als een persoonlijke en systematische vervolging. Evenmin volstaat dit om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker toont aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91).

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming." (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Verzoeker dient zelf in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het op algemene wijze bekritisieren van het gevoerde onderzoek of de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het opnieuw verwijzen naar

onder meer het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand of hierop verder borduren zoals verzoeker doet, zijn niet van aard afbreuk te kunnen doen aan of een ander licht te kunnen werpen op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit is evenmin het geval waar verzoeker enkele algemene beweringen opwerpt waaronder de zorg voor de minderjarige kinderen, noch maakt hij door zijn algemeen betoog hetgeen hij als een verwijzing naar zijn "specifieke situatie" benoemt, in concreto aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot onder meer de nodige (medische) bijstand, ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat hij hiermee aantoont dat hij bij de Griekse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en hij in Griekenland de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. De verwijzing naar algemene (landen)informatie die hij voegt bij het verzoekschrift brengt evenmin redding. Dergelijk informatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter, net zoals dit eerder in het kader van zijn vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoeker voert immers slechts een algemeen betoog onder meer geënt op eerdere verklaringen, hetgeen niet afdoende is.

Waar verzoeker verwijst naar (de afwezigheid van) het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er nog op dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de in casu pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

4.4. Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 april 2021, voert verzoekende partij aan dat zij en haar gezin inderdaad de subsidiaire bescherming hebben gekregen in Griekenland, maar dat deze bescherming slechts geldig was voor 1 jaar en niet automatisch verlengd wordt. De vraag die zich hier stelt is dan ook of zij nog bescherming heeft. Een belangrijk element dat niet werd onderzocht temeer het *in casu* een gezin met kinderen betreft.

4.2. Met betrekking tot voormelde argumentatie van verzoekende partij, waarbij zij erkent en bevestigt dat zij en haar gezin effectief subsidiaire bescherming hebben verkregen in Griekenland, in welk verband zij er evenwel op wijst dat die bescherming slechts geldig was voor één jaar en niet automatisch verlengd wordt, en waarop zij de vraag doet rijzen of zij die bescherming nog heeft/hebben en opwerpt dat dit een belangrijk element is dat niet werd onderzocht, temeer zij een gezin met kinderen heeft, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee geheel voorbijgaat aan de volgende grond in voormelde beschikking waar uitgebreid werd ingegaan op dat vraagstuk en die argumenten en waarbij het volgende wordt gesteld:

"Verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Naar zijn mening werd onvoldoende onderzoek verricht door het Commissariaat-generaal terwijl verzoeker verhinderd wordt om enig contact op te nemen met de Griekse autoriteiten. Hij erkent verder in zijn betoog dat hij internationale bescherming kreeg toegekend door de Griekse autoriteiten, hij geeft aan Griekenland te hebben verlaten in april 2019 en niet meer te zijn teruggekeerd. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij sindsdien geen officieel verblijf meer heeft in Griekenland en niet meer in contact stond met de Griekse overheid. Hij voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Griekse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die hij in juli 2018 heeft verkregen in Griekenland."

De Raad beklemt toont dat verzoeker niet betwist dat hem in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Het weze herhaald dat uit het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Griekenland actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad benadrukt verder dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoeker lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen."

Verzoekende partij gaat hier aldus, door louter eerdere verklaringen en verzuchtingen te herhalen, geheel aan voorbij, minstens dient te worden vastgesteld dat zij er niet in het minst *in concreto* op ingaat en geen concrete elementen bijbrengt die aan het voorgaande afbreuk doen.

4.3. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijktens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de bijgebrachte informatie, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij (en haar gezin), zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest *Ibrahim* van het Hof van Justitie bereiken), meent de Raad dat, gelet op het voorgaande en rekening houdende met de persoonlijke situatie van verzoekende partij en haar gezin, een verder en gedegen onderzoek van verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen is.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt van de beschikking.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 oktober 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS